

Kiadóhivatal minden egyes is fizetendő.

EGYETÉRTÉS

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV., KECSKEMÉTI-UTCA 6. SZ. KÉZIRATOKAT NEM KÜLDÖNK VISSZA. CSAK BÉRMENTES LEVELEKET FOGADUNK EL.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., KECSKEMÉTI-UTCA 6. SZ. HÍRDÉTESEKET ÉS NYILTÉRBE VALÓ KÖZLEMÉNYEKET FELVEZÉS KIADÓHIVATAL.

Tudósítások: A helyzet. Tisza Kálmán ma nyilatkozott a helyzet felől. Okosan és óvatosan szólott. Helyzetében nem mondhatott többet, ha nem akarja, hogy abból kalamitás származzék az országra.

szűkölk. A helyzetből ki lehet már most vonni a következtetéseket. Mi elhiszünk és feltételezzük, hogy valamennyi hatalmasság valóban csak is arra az esetre tesz óvintézkedéseket, ha reményben csalódnék, s mások által megtámadtának.

MÁVRA. — REGÉNY. — IRTA: H. GRÉVILLE. Káprázlatú verőfény árasztá el a pázsitot, de azért a fiatal ember künn nem találta a fényt olyan ragyogónak, mint benn a szűk szobában, melytől az ímént a Thekla szende szemei világítottak meg.

szűkölk. A helyzetből ki lehet már most vonni a következtetéseket. Mi elhiszünk és feltételezzük, hogy valamennyi hatalmasság valóban csak is arra az esetre tesz óvintézkedéseket, ha reményben csalódnék, s mások által megtámadtának. Helyzetében nem mondhatott többet, ha nem akarja, hogy abból kalamitás származzék az országra.

A helyzet. Tisza Kálmán ma nyilatkozott a helyzet felől. Okosan és óvatosan szólott. Helyzetében nem mondhatott többet, ha nem akarja, hogy abból kalamitás származzék az országra. De eleget mondott arra nézve, hogy a helyzetet tisztán láthassuk. Készülni fogunk, — ez Tisza nyilatkozatának veje — de ez nem készülődés a háborúra, hanem óvatosság arra az esetre, ha megtámadtatnánk.

nagyobb foku bizalmatlanságot keltheti az államok között egymás iránt. Mint fentebb is mondtuk, elhiszünk, hogy valami nagy aggodalomra ez idő szerint ok nincsen. Az ellentéték az államok között sehol sem oly élesek, hogy azokat békés eszközökkel kiegyenlíteni nem lehetne. De kérdés, hogy maga ez a fokozott készülődés nem-e fogja megadni a végső lökést.

Budapest, jan. 31. Belsőből jelentik, hogy a legutóbbi közös miniszeri tanácskozásban elhatározták, hogy a néplökési fülsekre való szükségesség anyagokból újabb megrendeléseket tesznek s a már eddig tett bevásárlásokat kiegészítik. Az ehhez szükséges aránylag sokkért mértékű hitel engedélyezésére alkalmatlan országunk a delegációkat rendkívül tiltásába.

szükségessé, de ezzel egyidőre beáll annak a szükségessége is, hogy erre a célra az eszközök alkalmatlanon tudjon bizonyos. A tanácskozás továbbá a közös hadsereg felszerelésének megszüntetéséről tárgyal, és melyek kizárólag oly ruházati — élelmi és felszerelési tárgyak megszerzésére vonatkoznak, melyeknek előállítását és beszerzését hosszabb időtartamot igényel, mert tekintettel a még folyó tartó és az utóbbi napokban Európa nyugati részén bizonytalanná vált helyzetre, de főleg a világ-rész általános helyzetének kiváló veszélyes voltára, az intézkedések megszakítására gondolni sem lehet, s azok folytatását kell kitérítéssel helyezni.

A részletes javaslatot csak ezután dolgozzák ki, azt hiszik azonban, hogy a kövelemény mintegy 30 millióra rug, úgy hogy a decemberben nyitott hitellel együtt, összesen 40 millió vár fedezésére. Ugy monják, hogy a minisztertanácsban ismételve kifejezték, hogy a kiadás, nem a növekvő háború-veszélyre tekintettel, hanem egyedül azért vált szükségessé, mert a hadügyi költségvetés mindig a pénzügyi helyzetre való szigorú tekintettel készült. E tekintettel most meg kell szüntetni a költségvetés jobbra olyanok lesznek, a melyeket más országokban teljes béke idején, fenyegető háború nélkül is kiadnak. Egyes-együtt a hadi költségvetés kiegészítéséről van szó, melyet más viszonyok között is meg kellett volna tenni, melyre azonban a hadügyi adminisztrációt most felelőssége rákényszeríti. Arra is el kell készítenie, hogy hasonló célú javaslatokat, a honvédelemre és népfelkészítésre vonatkozókat, terjeszzenek a reichsrath és a magyar országgyűlés elé. Egyébként pedig az előkészületek tempója szintén hosszadalmasnak tekinthető s a lokálitell tálalom lehetősége is csak látszó ellenében áll ez állással.

Magányosan elköltött ébédje után, melyet a Szatmárcsák százasos csemereglé díszített édenyében hordtak föl s melynek elkészítése körül olyan fölszakács buzgalkodott, ki az új gazdájának is meg akart maradni a szolgálataiban, Xaver kiment, hogy egy kis sétát tegyen a kertben. Gyönyörű est volt; sápadt hold-sarló mutatkozott a világos égen, melyről még nem oszlott el a leáldozó nap végső fénye. A fiatal ember sokért nem adta volna, ha most egy barátja, megbíjtja lett volna mellette, a mivel közelebbről volna száz meg száz új gondolatát, de a melyek zavarosan kergettek egymást agyáiban. De egyedül volt, teljesen egyedül. Ó sem gondolhatott arra, hogy Belát a negyvennapos gyász letele előtt elhagyja. Egyzserre csak észbe jutott a két nő, a kiket reggel meglátogatott. — Hátha beállítanak hozzájuk egy csésze teára? mondá magában. — Szomszédok közt könnyen megy az ilyesmik. S elindult a kis ház felé; de a kert ajtajához érve, nem mert tovább menni s visszafordulva, folytatta magányos sétáját a vörösfenyők alatt. Másnap vasárnap volt, Xaver valóban meglepő pontossággal jelent meg a templomban, s jobbagyairt azt gondolták magokban, hogy ismét olyan uruk van, mint az előbbi, a ki nagyon sokat adott a vallási dolgokra. De Xaver nem igen sokat tördött az istentisztelettel; két fekete falyóra várt, melyek az evangélium körül csakugyan meg is jelentek. Ahban a pillanatban, a mint Thekla hátravetette falyóját, Xaver olyan szokatlan felindulást érzelt szívében, a melytől egészen elbámult. — Mit jelent ez? kérde magában csaknem megdöbbenve. A leány két szeméi elsiklottak rajta a nélkül, hogy tekintetök egy pillanatra megállapodott volna, s őt mégis öröm érzésé árasztá el. — Szerelmes vagyok! mondá épp oly gyors, mint logikus következtetéssel. Iskolát végezvén, ismert már az érzéseknek ezt a faját; de soha ilyen erős és édes indulatot nem érzett. Hasztalan iparkodott másodsor is találkoznai azokkal a szemekkel, melyek olyan különös hevülést idéztek elő benne. Nem sikerült. Béz bosszúja is tetszett aztán az isteni tisztelet! Estefelé meg merte kockáztatni, hogy látogatást tegyen a hölgyeknél. Azok el is fogadták. Mintán első zavarodottságát legyőzte, ismét a régi lett, azaz kedélyes, vidám, a mennyire csak a nők gyászolólétele megengedte. — Ön zongorázik, kisasszony, a mint hallottam,

szóló Xaver, mikor a társalgás már lankadni kezdett. — Zongoriztam, felelt Thekla, de... — Nem látom a hangszerét... — A kastélyba maradt, ott szoktam volt zongorázni a boldogult gróf szobájában. — Áthoztam ide... akarta mondani Xaver, de elhallgatott. Nagy teremtés volt az agyában, s annak a keresztülvilágításnak hatalmas segédcsője volt a zongora. — Imádom a zenét, mondá higgadtan. — Az első kilyenc nap eleinte után nemde meg fogja engedni, hogy hallhassam a játékát? Különböző is a hosszabb pihenés csak elsiklottak ujjait a játékot. Xaver bámulatos óvatossággal tanúsított. Csupa józan, okos szavakat mondott, főképp Mártváhalvára szelgelve s az élet dolgainak koránértem ismeretéről téve bizonyossá; s e mellett minden komolykodás mellett olyan igazán fiatalnak és naivnak látszott, hogy Mártva vialással leg volt fegyverve. Gyermek ez még; bár finom hajusz ékként már férfias arczát, az ide lélek jámborsága mégis csak keresztül tört a szándékos komolyságon. Egy óra elteltével Mártva magokra hagyta a fiatalokat; nem avakozott a társalgásba, hanem csak messziről nézte őket a kanapé szögletéből. (Folytatása következik.)

CLÉMENCE. ELBESZÉLÉS. IRTA: JUDITH. — Ön nem azért akar távozni Iván! Bár mily szép szavak ezek, engedje meg, hogy kételkedjem öszinteségükben. Oh... én lelkebe látok! Ön nem bízik, mert nem hisz szerelmében... Ön megvet engem, mert vagy azt véli, hogy szívtelen lélekem közti érzelmekkel, vagy nem hiszi, hogy általam tudjon szeretni az, kinek pár hála házasfelé elég volt arra, hogy a férj iránti szerelmet kihatítsa szívében. De azt nem is képzeli, hogy a szerelmem soha sem létezett, hogy Dénes becsültem ugyan, de nem szerettem, hogy dac... bosszu... hogy örülni vezetett karjai közé... Ön nem tudja, miként szerettem én egykor, s mint lett szerelmem arúrállás viszonyokra attól, kiért életem áldoztam volna s kit most megvetek! Igen, én szerettem és csaldtam. E családok a kétségbeesés ezrele vitt, megvezetgette a hiteltelenséget, nem láttam többé a határátváltat a jó és rossz között... A mindentudó tudja csak, mint szenvedtem én azon időben, mert sirni bírkoztam, sőt fájdalmat eltitkolva, bosszúrolt gondolkodtam... Ekkor jött Dénes, megkért, s én, ki benne bosszum eszközt megadtam, habozás nélkül neje levék. Azt hittem, csak nyugalom kell földülni szívemnek, hogy férjem szerelme elég lesz mindkettőnké bologtatni... Oh!... én mindent jól megfontoltam, csak egy maradvány a számításból; az hogy husz éves vagyok... Igy jöttem Párisba, s itt láttam önt... Hogy mit éreztem ön iránt az első találkozás óta,

szemei szokatlan fényben usztak a benső megindulás visszafogott könnyeitől s egész alakja mintegy felmagasztosult. Clémence folyvást feszült figyelemmel látszó ráhallgatni. De csak látszó. Talán hallá a szavakat, a nélkül, hogy azok értelmét fel fogja törekedett volna. Vagy talán nem is hallott, csak látott. Egész lelke elmerült a hevílt szív fértőz csendes esodlatába s midőn Iván a végzavakat csaknem feloldokva eléregette s kezét buszura nyujtva távozni akart, Clémence magánkívül szorította azt szívére, lázasan, fojtott hangon suttogva: — Ah! mily szép vagy... Szeretlek!... Félig nyit ajkain az ezzel szenvedély lángja égett, ujjai, melyekkel Iván kezét szívére szorította remegtek, szíve... oh, az az eszevesztett szív ott a kéz alatt!... Iván rátekinthet, s elszédülő a bűbajos szemek reszkető sugaraitól észmételtes veszte borult lábaihoz, átlóelve remegő természet... csókkal borítva forr ajkait. Clémence magához emelte őt, és onfeledten omlott kebelére, védtelenül hagyva magát a férfi és csókjainak záporától. A férfi arca fehérre izzott a szenvedély tüzeiben. Feledeve volt minden... a férfi, és barát... a nemes elhatározás, mely egy ellenállhatlan tekintet varázsolat romba dönt. Mult és jövő az édes jelenbe olvadt össze s csak egymásért, csak egymásnak lát szottak élni... Clémence hanyagult el a chaise-longue karjára. Mosolyogva gyűjtö kezebe egy sötét piros rózsaszéthull bányosny szirmait. Iván lábainál helyezkedett el, karjait derekára fonva s fejét a nő tereére hajtva. Az illatos szirmok elborították haját, arczát Clémence lágyan hintó azokat fejére, miközben diadal és szerelmitas hangon suttogta: — És most utazzál! most hagyj el, ha tudsz... Iván fölemelte szeméit, de mielőtt azok kedves tekintetével találkozhattak, egy arczok az akadt meg, mely a közeli gyöngyházal kirakott kis ébenfa íróasztalon, egyszerű fénytelen keretből a nyíl, becsületes bizalom, derült nyugodt tekintetével nézett reájuk. — Oh, Dénes!... sohajta tömpán, kezével önkénytelen érzete zemeit. Clémence öszerezett kisse. Aztán ujjait Iván hajába melyesztve, ama bizonyos, baljóslatú mosolylyal, mely ismeretűg első napjaiban Ivánnak úgy visszatetszett, mondá: — Szegény Dénes! Berényi most már érté e szavak jelentőségét... Hosszu szünet állt be. Clémence kedvese firtelével játszott, s észre sem látzott venni a kínos tútsát, mely annak kebelében dult, s melyet koronként egy-egy feltörő mély, reszkető sohaj, vagy a férj göröcsös rázkódása eléggé elárult. Iván borzasztón szenvedett... Sorsa el volt döntve. Visszalépnie most már késő... lehetetlen. A mitől félt, a mitől futni akart, megragadta vaskezelével, még pedig hatalmasabban mint képzéle. (Folytatása következik.)

szemesi szokatlan fényben usztak a benső megindulás visszafogott könnyeitől s egész alakja mintegy felmagasztosult. Clémence folyvást feszült figyelemmel látszó ráhallgatni. De csak látszó. Talán hallá a szavakat, a nélkül, hogy azok értelmét fel fogja törekedett volna. Vagy talán nem is hallott, csak látott. Egész lelke elmerült a hevílt szív fértőz csendes esodlatába s midőn Iván a végzavakat csaknem feloldokva eléregette s kezét buszura nyujtva távozni akart, Clémence magánkívül szorította azt szívére, lázasan, fojtott hangon suttogva: — Ah! mily szép vagy... Szeretlek!... Félig nyit ajkain az ezzel szenvedély lángja égett, ujjai, melyekkel Iván kezét szívére szorította remegtek, szíve... oh, az az eszevesztett szív ott a kéz alatt!... Iván rátekinthet, s elszédülő a bűbajos szemek reszkető sugaraitól észmételtes veszte borult lábaihoz, átlóelve remegő természet... csókkal borítva forr ajkait. Clémence magához emelte őt, és onfeledten omlott kebelére, védtelenül hagyva magát a férfi és csókjainak záporától. A férfi arca fehérre izzott a szenvedély tüzeiben. Feledeve volt minden... a férfi, és barát... a nemes elhatározás, mely egy ellenállhatlan tekintet varázsolat romba dönt. Mult és jövő az édes jelenbe olvadt össze s csak egymásért, csak egymásnak lát szottak élni... Clémence hanyagult el a chaise-longue karjára. Mosolyogva gyűjtö kezebe egy sötét piros rózsaszéthull bányosny szirmait. Iván lábainál helyezkedett el, karjait derekára fonva s fejét a nő tereére hajtva. Az illatos szirmok elborították haját, arczát Clémence lágyan hintó azokat fejére, miközben diadal és szerelmitas hangon suttogta: — És most utazzál! most hagyj el, ha tudsz... Iván fölemelte szeméit, de mielőtt azok kedves tekintetével találkozhattak, egy arczok az akadt meg, mely a közeli gyöngyházal kirakott kis ébenfa íróasztalon, egyszerű fénytelen keretből a nyíl, becsületes bizalom, derült nyugodt tekintetével nézett reájuk. — Oh, Dénes!... sohajta tömpán, kezével önkénytelen érzete zemeit. Clémence öszerezett kisse. Aztán ujjait Iván hajába melyesztve, ama bizonyos, baljóslatú mosolylyal, mely ismeretűg első napjaiban Ivánnak úgy visszatetszett, mondá: — Szegény Dénes! Berényi most már érté e szavak jelentőségét... Hosszu szünet állt be. Clémence kedvese firtelével játszott, s észre sem látzott venni a kínos tútsát, mely annak kebelében dult, s melyet koronként egy-egy feltörő mély, reszkető sohaj, vagy a férj göröcsös rázkódása eléggé elárult. Iván borzasztón szenvedett... Sorsa el volt döntve. Visszalépnie most már késő... lehetetlen. A mitől félt, a mitől futni akart, megragadta vaskezelével, még pedig hatalmasabban mint képzéle. (Folytatása következik.)

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzései január 31.

Table with columns for 'Faj', 'Árnyalat', 'Minta', '100 kilogramm', 'Különféle termények', 'Péns', 'Áru'. Lists various goods and their prices.

Table with columns for 'Faj', 'Árnyalat', 'Minta', '100 kilogramm', 'Különféle termények', 'Péns', 'Áru'. Lists various goods and their prices.

Table with columns for 'Faj', 'Árnyalat', 'Minta', '100 kilogramm', 'Különféle termények', 'Péns', 'Áru'. Lists various goods and their prices.

ÉRTÉKPAPIROK Utolsó árjelölés

Table with columns for 'ÉRTÉKPAPIROK', 'Utolsó árjelölés', 'Utolsó árjelölés', 'Utolsó árjelölés'. Lists various securities and their prices.

M. KIR. ÁLLAMVASUTAK. Hirdetmény. F. 6. február hó 1-től kezdve a m. kir. államvasutak Budapesti személypályáján...

AVAN HOUTEN-FÉLE TISZTA CACAO általánosan mint a legjobb ízű s legjobb cacao lett elismervé. Szaporaságára való tekintettel a VAN HOUTEN-féle TISZTA CACAO...

rendes közgyűlést február hó 14-én délutáni 4 órakor budai osztályban (II. ker., viziváros, 6-utca 2. sz. a.)...

A Hoff János féle kivonati egészségi sör és a maláta egészségi chokoládé észlelt gyógyhatásáról Bécs, Berlin, Páris, London, Szent-Pétervár, München, Olmütz, Budapest, Graz sőt Amerikának is számtalan orvoson kívül még dr. Ischitz, dr. Kaiser, dr. Loeff és, dr. Porias...

„ORSZÁG-VILÁG” NYOLCZADIK ÉVFOLYAM. Az „Ország-Világ” a legnagyobb magyar képes hetilap az új évvel gyökeres reformon megy át...

A Hoff János-féle eredeti diétetikus malátakivonati egészségi gyártmányok felfedezéseinek Hoff János urnak, a valódi malátakivonati egészségi gyártmányok felfedezője, és k. t. andóss, lovag...

Vertical text on the left margin containing various notices and advertisements.

Vertical text on the right margin containing various notices and advertisements.

